

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-236/20-6

REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

Primljeno: 18-09-2020	6	
Prilog	Neposredno	Postoj
Klasa: UP/II-034-02/20-01/258		
Ur. broj: 383-01/20-11		

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlangi Fellner i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Maje Novosel, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Institut IGH d.d., Zagreb, Janka Rakuše 1. te Marting d.o.o. Samobor, Zrinsko-Frankopanska 8, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba HEP-proizvodnja d.o.o. Zagreb, Ulica grada Vukovara 37 i zajednica ponuditelja Končar Institut za elektrotehniku d.d. Zagreb, Fallerovo šetalište 22 i Tekum d.o.o. Zagreb, Šime Devčića 2, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj dana 7. rujna 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, klasa: UP/II-034-02/20-01/258, urbroj: 354-01/20-8 od 3. lipnja 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka i troškova spora.

Obrazloženje

Tužitelj je pokrenuo upravni spor protiv rješenja tuženika, klasa: UP/II-034-02/20-01/258, urbroj: 354-01/20-8 od 3. lipnja 2020., kojim je odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv odluke o odabiru, broj: 27-V-2/19 od 25. ožujka 2020., u otvorenom postupku javne nabave s namjerom sklapanja okvirnog sporazuma s jednim gospodarskim subjektom za razdoblje od četiri godine, broj objave: 2019/S 0F5-0016061, predmet nabave: ND ispitivanje elektrostrojarske opreme u HE, kojom je kao najpovoljnija odabrana ponuda Zajednice ponuditelja Končar Institut za elektrotehniku d.d. Zagreb i Tekum d.o.o. Zagreb.

U tužbi protiv osporenog rješenja tuženika tužitelj se poziva na odredbu članka 259. stavak 2. Zakona o javnoj nabavi te ističe da je naručitelj u novom postupku ponovno odabrao Zajednicu ponuditelja i potpuno zanemario ranija utvrđenja te obvezujuće pravne stavove i upute tuženika iz prethodnog rješenja i bez ikakvog obrazloženja donio potpuno arbitrarnu odluku koja je suprotna stavu i utvrđenjima iznesenim u prethodnom rješenju tuženika. Naime, ranijim rješenjem je predmet vraćen naručitelju na ponovno postupanje upravo iz razloga što isti nije dokazao da nije došlo do propusta u primjeni navedenog članka Zakona. Naručitelju je bila određena dužnost provesti ponovni detaljni dokazni postupak, koji postupak nije proveo radi utvrđivanja sporne činjenice postojanja sukoba interesa. Iz zapisnika od 19. ožujka 2020., nije vidljivo niti se na ni na koji način navodi ili obrazlaže

kakva je analiza u ponovljenom postupku i na koji način provedena, koji su dokazi i dokazne radnje provedene, koje činjenice utvrđene. Ukazuje kako iz zapisnika proizlazi da je naručitelj od samog početka znao i bio upoznat s postojanjem navedenog sukoba interesa. Smatra da je ponovni postupak pregleda i ocjene ponuda stoga nepotpun, nezakonit i u potpunosti netransparentan, subjektivan i baca sumnju da se na taj način pogoduje određenim gospodarskim subjektima. Predlaže da Sud poništi rješenje tuženika i odluku o odabiru te potražuje troškove žalbenog postupka i troškove upravnog spora.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da sukob interesa, institut propisan člancima 75.-83. Zakona o javnoj nabavi, nije nikad bio predmet spora u vezi s ovim postupkom javne nabave već postojanje sukobljenog interesa propisano člankom 259. stavkom 2. istog Zakona po kojoj odredbi da bi odbio ponudu takvog ponuditelja, osim što naručitelj mora utvrditi da gospodarski subjekt ima sukobljene interese ti sukobljeni interesi moraju biti takvi da mogu negativno utjecati na izvršenje ugovora o javnoj nabavi. Dakle, sve i kada naručitelj utvrdi određene činjenice koje ukazuju na postojanje sukobljenog interesa, naručitelj nema osnovu odbiti ponudu ako utvrđene činjenice (sukobljeni interes), ujedno ne može negativno utjecati na izvršenje ugovora o javnoj nabavi. Iz tužbe se može zaključiti da tužitelju nije jasna razlika u odnosima koje u zakonu uređuju pitanje sukoba interesa (koji čak predstavlja razlog za ništavost ugovora pod određenim uvjetima) i odredbe članka 259. stavka 2. Kao što je u osporenom rješenju navedeno u ovom slučaju je odlučna činjenica da naručitelj u oba postupka javne nabave sklapa okvirne sporazume, zbog čega preklapanje svega nekoliko troškovničkih stavki u konkretnom slučaju neće moći imati negativan utjecaj na izvršenje ugovora o javnoj nabavi. Okvirnim sporazumom (članak 3. točka 13. i članci 146.-153. Zakona) stranke tog sporazuma tek utvrđuju okvirna pravila pod kojima će tek doći do sklapanja ugovora o javnoj nabavi te se tim sporazumom okvirno određuju količine predmeta nabave koje će se izvršavati, dakle, sklapanjem okvirnog sporazuma stranke još nisu sklopile sam ugovor o javnoj nabavi kao što još nije poznato koje će se točno troškovničke stavke predmetne nabave i u kojoj količini izvršavati (pri čemu je moguće da se pojedine troškovničke stavke uopće neće izvršavati). Značajno je da sve stavke troškovnika ne moraju biti naručene a time ni izvršene. Upravo iz tog razloga ako bi naručitelj tijekom izvršenja obaju okvirnih sporazuma (predmeta nabave) utvrdio da bi u izvršenju i došlo do preklapanja pojedinih usluga, a što bi moglo negativno utjecati na izvršenje predmetnog ugovora, tada naručitelj izvršenje takve usluge (troškovničke stavke) ne bi ugovorio (narudžbenicom naručio) po predmetnom okvirnom sporazumu pa u tom slučaju u izvršenju ugovora o javnoj nabavi ne bi došlo do preklapanja. U konkretnom slučaju je utvrđeno da preklapanje u pojedinim troškovničkim stavkama neće imati negativan utjecaj na izvršenje ugovora zbog čega nije moguće odbiti ponudu pozivom na članak 259. stavak 2. Zakona. Razlozi tj. dokazi za takav zaključak nalaze se u oba naručiteljeva javno dostupna spisa (EOJN RH) spornih postupaka javne nabave, a to su primjerice činjenica da se sklapaju okvirni sporazumi, da su određene samo okvirne količine, da će izvršavanje pojedinačnih ugovora (troškovničkih stavki) biti temeljem narudžbenica. U konkretnom slučaju naručitelj je u ponovnom pregledu i ocjeni ponuda upravo postupio sukladno uputi tuženika na način da je evaluirao ima li u konkretnom slučaju mjesta primjeni navedenog članka Zakona odnosno da detektira postoji li sukobljeni interes i ocjeni hoće li isti pro futuro negativno utjecati na izvršenje ugovora. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirane osobe, iako uredno pozvane, nisu dostavile odgovor na žalbu.

Odgovor na tužbu dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon time što je odbio žalbu tužitelja izjavljenu na odluku o odabiru, jer je za takvu svoju odluku dao argumentirano obrazložene razloge utemeljene na podacima spisa predmeta i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Naime, i prema mišljenju ovoga Suda, u konkretnom slučaju nema povrede odredbe članka 259. stavak 2. Zakona o javnoj nabavi (Narodne novine, broj 120/16) prema kojoj se smatra da gospodarski subjekt nema potrebnu stručnu sposobnost ako javni naručitelj utvrdi da taj gospodarski subjekt ima sukobljene interese koji mogu negativno utjecati na izvršenje ugovora o javnoj nabavi. Suprotno tvrdnji tužitelja, tuženik je svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je pravilnom primjenom relevantnih odredaba Zakona o javnoj nabavi osnovano zaključio da je naručitelj u ponovljenom postupku postupio prema uputi tuženika iz prethodnog rješenja od 29. listopada 2019., kojom je tuženik poništio raniju odluku o odabiru istog ponuditelja s uputom da u ponovnom postupku pregleda i ocjene ponuda na temelju diskrecijske ovlasti ocijeni postoji li u konkretnom slučaju sukobljeni interes na strani člana zajednice ponuditelja Tekum d.o.o. Zagreb koji bi mogao negativno utjecati na izvršenje okvirnog sporazuma obzirom na uočena određena preklapanja u troškovnicima i tehničkim specifikacijama u dva postupka nabave. U ponovljenom postupku naručitelj je, sukladno uputi tuženika, proveo ponovni postupak pregleda i ocjene ponuda, a što proizlazi i iz zapisnika o ponovnom pregledu i ocjeni ponuda kojem prileži očitovanje članova stručnog povjerenstva naručitelja u kojem se izričito navodi da u ponovnoj evaulaciji ponuda u predmetnom postupku nabave nema mjesta citiranoj odredbi članka 259. stavak 2. navedenog Zakona na strani odabrane zajednice ponuditelja vezano za izvršenje okvirnog sporazuma ugovorenog u postupku nabave br. 27-V-49/18, odnosno da ne postoje sukobljeni interesi koji bi mogli negativno utjecati na izvršenje ugovora a da naručitelj prati izvršavanje okvirnog sporazuma s posebnom pažnjom, pa da takve usluge ne bi niti ugovorio, odnosno pristupio sklapanju narudžbenice po okvirnom sporazumu. Stoga, suprotno tumačenju tužitelja, tuženik je osnovano zaključio da je u ponovljenom postupku temeljem odredbe članka 301. stavak 1. a u vezi članka 425. stava 6. Zakona o javnoj nabavi naručitelj utvrdio da u konkretnom slučaju gospodarski subjekt nema sukobljene interese koji mogu negativno utjecati na izvršenje ugovora o javnoj nabavi. Pri tome pravilno tuženik u odgovoru na tužbu navodi da samo postojanje sukobljenih interesa ne predstavlja razlog za primjenu navedene odredbe Zakona, već ti interesi moraju biti takvi da mogu negativno utjecati na izvršenje ugovora, a u konkretnom slučaju naručitelj je ocijenio da se ne radi o takvim sukobljenim interesima. Pogrešno zaključuje tužitelj da je naručitelj bio u obvezi u ponovljenom postupku dokazati nepostojanje sukobljenih interesa, jer isto ne proizlazi iz naprijed citiranog članka Zakona o javnoj nabavi prema kojoj se smatra da gospodarski subjekt nema potrebnu stručnu sposobnost tek ako javni naručitelj utvrdi da isti ima sukobljene interese koji mogu negativno utjecati na izvršenje ugovora. U ponovljenom postupku pregleda i ocjene ponuda naručitelj je ocijenio da takvih sukobljenih interesa kod odabranog ponuditelja nema te je svoju odluku obrazložio sukladno članku 301. stavak 3., pa prigovori tužitelja u ovom pravcu nisu osnovani.

Kako tužitelji općenitom tvrdnjom nije doveo u sumnju zakonitost rješenja tuženika donesenog u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravne i relevantne razloge obrazložene u smislu odredbe članka 98. stavak 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.), to ovaj Sud nije našao osnovanim tužbene prigovore. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju

interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drugačije rješenje ove stvari.

Kako tužitelji nisu uspjeli u ovom sporu, to u smislu odredbe članka 431. stavak 3. Zakona o javnoj nabavi nema pravo na troškove žalbenog postupka, a u smislu odredbe članka 79. stavak 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), nije osnovan niti njegov zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavak 1. i članka 79. stavak 6. Zakona o upravnim sporovima, tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

U Zagrebu 7. rujna 2020.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.

Za točnost otpavka – ovlaštení službenik

Tanja Nemčić

